

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Libreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 23, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 3 rals, San Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LO DE SEMPRE.

IRA peixet! D' aquesta manera, també 'n seria jo de ministre de Hisenda. **¿Al cap de vall se tracta per ventura de alguna cosa del altre mon?** Ni 'ls mils. La missió del ministre de Hisenda, segons la manera que 'n Camacho té de **matar contribuyents**, no pot ser més senzilla. Fins recorda alguna cosa que jo he llegit no sè en quin llibre de viatjes.

Se tracta de uns negres, que viuen engandulits, dormint y fumant com molts tipos, que ab lo nom de empleats, omplan las nostres oficinas, y no escriuhen sino 'l dia que han de firmar la nómina.

Aquests negres ocupan una terra verge, cuberta de una vegetació espléndida, embalsamada ab los perfums de mil flors aromáticas, recreada ab las canturias de aucells de rich plumatge, dotada de tota classe de riquesas. Los negres fan anar los trossos d' or á puntades de péu.

Si cultivessin aquella terra tindrian cullitas de sobras: si explotessin las minas y construhissen camins pera trasportar los seus productes, formarian la nació més rica de la terra.

Pero més s' estiman jeure y fumar, y alimentarse dels fruits que produheix la terra espontáneament.

La felicitat de aquell poble es fer bacáinas.

Un dels fruits que tentan més lo seu apetit, son los cocos.

Pero 'l cocoter es un arbre altíssim, de soca rellisosa y sense grops. Sembla un destranyinador.

Qui vulga menjar cocos s' ha d' arriscar, enfilantse com un gimnasta ò com un mico.

Los negres del temps de la picó tal vegada no tenian reparos en pujar soca amunt; pero 'ls d' are... ¡Cá, barret!

Allá també s' han civilisat: han adquirit algun progrés y tot desseguida l' han aplicat á la ganduleria. Lo dia que van coneixe 'l foch van utilitzar-lo no sols per fumar, sino per cullir cocos.

¿No saben com ho fan?

Fogarada al péu del arbre: la soca 's consum, y 'l cocoter cau á terra.

Y vels' hi aquí com pèl gust de menjá un coco, destruheixen un arbre.

¿Veritat qu' es curiós?

Donchs lo mateix procediment aplica 'l célebre Camacho á la riquesa, á l' industria, á la producció, al

comers y al treball de la desventurada nació espanyola.

Ell regeix una nació privilegiada per la naturalesa; una nació que té extensas costas plenas de ports naturals, planuras fértils, montanyas regaladas, rius que may s' agotan, ciutats hermosas y ciutadans enamorats del progrés y desitjosos de avansar pèl camí del treball y de las milloras.

—¡Cocos! ¡Cocos!... erida en Camacho menjants' ho tot ab la vista.

Y sense encomendarse á Dèu, ni pendre concell del diable, agafa uns quants projectes, que per lo que cremen suposo que son de foch, y en un moment per un trist coco, fa caure un cocoter.

Aixis tracta al país com si fós terra de negres.

No se l' hi ha ocorregut may donar alas al esperit d' activitat y tenir consideracions als que treballan, perque ab l' augment de riquesa, s' aumentin naturalment los recursos del Estat.

No se l' hi ocorregut may gastar los diners ó apelar al crèdit per construir canals y camins que son com las venas y 'ls nervis de una nació, es á dir la robustés, la salut y la forsa.

No se l' hi ha ocorregut may simplificar la máquina administrativa, trayentne totas las rodas inútils, que son las que més destorban, y las que gastan més oli.

Res d' aixó. ¿Hi ha industria que neix? A escanyarla. ¿Hi ha una terra erma que 's cultiva? A cullir lo blat avants de que grani. ¿Hi ha una empresa que promet multiplicar l' activitat del país? A omplirla de sangrias y goteras.

Ningu s' escapa de las sévas garras. Contribució á la terra, contribució á l' industria, contribució á la propietat. Contribució pèl que consuman y pèl que produheixen. Contribució per lo que compran y per lo que venen, per lo que deixan y per lo que heredan, per lo que pagan y per lo que cobran; pèl pis que habitan, per la carrera qu' exerceixen, per la colocació que disfrutan, pèl viatjes que realisan... y si no n' han posat encare per l' aire que respiran, no será per falta de ganas, sino per la dificultat de colosar un contador d' aire á la boca de tots los espanyols.

Totas las formas de freure diners s' emplean avuy en dia.

La bomba que xucla, la prempsa que aixafa y exprém, la llanseta que dona sangrias, la agulla que dona punxadas, lo sello que s' enganxa, lo llas qu' escanya, y la pistola ab la que 's demanan los quartos.

—¿Qu' es un espanyol?

—Una máquina de pagar contribuciones.

—¿Qu' es un govern?

—Una máquina de cobrarlas.

Ni més, ni ménos.

A Espanya, durant l' edat mitja hi havia 'l feudalisme, y 'l poble v' sacudir lo jou d' aquesta tirania.

Després varen venir los reys absoluts y també varem desfèrnose 'n.

Ha vingut l' época de la llibertat, y 'l ministre d' Hisenda 'ns té agafats pèl coll y per las camas y 'ns sacseja pera fernos saltar l' última pesa de dos que duhém á la butxaca.

Y mentrestant, al igual que á la terra dels negres, los encarregats de l' administració fuman y fan bacáinas.

Nosaltres som los cocoters. ¡Apenas treyém un fruit, nos creman la soca y á terra!

Lo disgust que aixó produheix es tant general, que ni en Martinez Campos es més general que aquest disgust.

L' oposició á pagar creix y 's propaga, y en tant davant d' aquest clamoreig, lo Sr. Camacho, ni ménos se l' escucha.

¿Succehirá are, lo mateix que ha succehit tantas vegadas?

Recordin la desamortisació eclesiástica: los progressistas van decretarla y 'ls madurs van aprofitarse 'n. Sempre ha succehit lo mateix. En aquesta cassera del govern contra 'l contribuyent, los progressistas representan lo paper de galgos: ells alsan la llebra y 'ls reaccionaris l' arreplegan.

Avuy tenim una mica de llibertat, y un tros massa de contribuciones.

Ja veurán com lo dia que 'l galgo s' establí donant una caparrada contra un marge, la llebra davant de las escopetas dels conservadors, haurá de rendirse, y 'ns quedarém ab las mateixas contribuciones y sense una engruna de llibertat.

P. K.

DE BONA CASTA.

GANANINCH, gananinch, gananinch...

Sonan las campanetas del cancell de una certa rectoria, perque un feligrés pitxa la porta.

Y are fém un paréntesis.

Pocas son las rectorias de la nostra terra que no tenen una roda ab campanetas, y una corda ab un contrapés que fa sonarlas, quan la porta s' obra.

Aquest detall, y las reixas dels parladors en los convents de monjas en las quals hi ha punxas de ferro, per la banda de fora, son las dos cosas que van cridar més l' atenció de un extranjer al visitar á Espanya. Las campanetas en los cancells de las rectorias, son un avis, per evitar més de quatre compromisos. Las punxas de ferro dels parladors dels convents son las espinas que resguardan á las *rosas misticas*.

Y continuém.

Lo feligrés que ha pitxat lo cancell de una certa rectoria, té cara de *pocas amigos*. Bigoti llarch y blanch, de pèl de respall, cellas molt pobladas, cara de pebrot vermell ab algunas clapas de color d' anberginia y 'l nas gros y picat, de resultas de un fogonasso.

Quan duya boyna, era 'l carli més carlinarro de la partida.

Mossen Mariano que no té més senyas, sino qu' es panxut com una bota de set cargas y dú una sota-bar-

ba ab honors de gòil, ja 'l coneix ab la manera rosoluda d' obrir la porta, y desde dalt, l' hi crida:

—Quico, ja poden pujar. Quan en Quico arriba a mitja escala, 's topa ab la senyora Tuyas, qu' es una majordona vistoseta y bastant aprofitable.

En Quico al passear l' hi fa l'ullet: ella somriu, com dihentli:

—Vés, vés, tabalot ¿no podias tardar cinch minuts més?

Mossen Mariano y en Quico 's troban l' un davant del altre.

Lo sacerdot se trén la capsa de rapé; en Quico carrega l' arma de foch, vull dir la pipa.

Quan l' un fa un estornut, l' altre pega una xuclada al canó de la pipota que xiula com una serp.

—Es lo cas, diu en Quico posant una cama sobre l' altre, que venia, Mossen Mariano, a durli 'ls quartos pel viatge a Roma.

—Ola... ola... ¿Con qué ja 'ls héu trobat?

—No me 'n parli, home, no me 'n parli, que ¡vaua 'l mon dolent! se necessita tota la voluntat que tinch jo, per carregá ab un gasto com aquest... Si no que, ja veurá, jo m' hi ficat a la testa que aquest viatge donará joch, y com que certs gustos jo no me 'ls vull perdre, perque ja ho sab vosté que soch de genit, y lo qu' es en Quico no recula may, fins seria capás de empenyarme la dona, si m' enònavan lo menester per anar a Roma.

—¿No héu fet pas cap barbaritat?

—Vosté dirá: m' hi venut aquest rellotje d' or, l' últim recort que guardava de l' entrada a Granollers. Cregui que 'm dol; pero 'l fet es que las cosas vajuin com cal, que lo qu' es en Quico, vosté ja ho sab, no a Granollers, a Barcelona anirá y si convé al carrer de l' Argenteria.

Mossen Mariano se 'l mira ab admiració, y com dihent:

—Que vingan los ímpios... La fé, únicament la fé comunica aquest ardor a las ánimas cristianas.

La conversa continúa.

—També 'm podia empenyar lo trabuch; pero llavors hauria fet com los de Vacarissas que 's van vendre l' orga per comprar las manxas. Perque jo vaig dirme ¿ahont anirás tú sense l' eyna? ¿Que 't dirá 'l Sant Pare, si t' hi presentas ab las mans a la butxaca? ¿Som carlins ó no som carlins?

—Quico... som catòlics.

—Bueno, digali carri, digali catòlich, ¡el cas es lo mateix. Jo portaré l' trabuch, y si aquell usurpador de Victor Manuel se 'm posa al davant, ja cal que 'm deturin, perque ¡vaua 'l mon dolent! lo qu' es jo faria una desgracia.

—¿Y donchs que no sabéu la noticia?

—¿Quina noticia?

—En primer lloch que Victor Manuel ja fa tres anys qu' es mort.

—Donchs miri ja ha fet bè de morir-se, perque jo l' hi asseguro que si arriba a caure a las mévas grapes, ja haviá begut oli. Tant cert com me dieh Quico.

—En segon lloch, dech advertirvos que la pelegrinació no ha de ser política.

—¿Qué diu are?

—Lo que sentiu.

—Alguna treta de 'n Sagasta... ¡Y 's diuhen liberals, ¡vaua 'l mon dolent!

—Res de 'n Sagasta; es un ordre dels Bisbes.

—Dels Bisbes?... Ja ho deya jo, fins que de cada un ne fém dos, no anirém bé, Mossen Mariano.

—Cuidado, Quico, cuidado, que 'ls bisbes aquesta ordre no se l' han inventada. Vè de més amunt encare.

—¿De més amunt?

—Si: vé del Papa.

Al arribar aquí en Quico s' alsa de la cadira de baqueta, roig com un vitxo, ab los ulls fora del cap, y rebotent la pipa per terra, exclama:

—Del Papa! ¿Qué s' ha tornat ximple?

—Es l' ordre y a nosaltres no 'ns toca més que obedir.

—¡Obehir! ¿Com se coneix que a n' ell, la defensa de la religió no l' hi costa res! ¡Ah! Ja ho deya 'l meu pare, que com vosté sab havia fet l' altra guerra ab en Cabrera. —Mira Quico... No 't filhis dels homes que 's vesteixen pel cap com las donas: tots son falsos; com més alts están, més falsos son. Son capassos d' embarcate, y quan te tenen fora de port te deixan sense timó y sense velas. ¡Quin desengany Mossen Mariano!

—Home, reflexionéu... tal vegada...

—No jo no reflexiono més, sino que a mi la ditxosa religió 'm costa catorze feridas y cinch bayonetassos... Y tot perqué Per alimentar a una dotzena de ganduls que quan sentian xiular las balas s' amagavan sota 'l lli, y perqué despés vingan aquests ganduls, a fernos caure l' arma de las mans, fent escarafalls com las donetas. Bueno, donchs, que vajuin a Roma las beatas y las senyoretas y 'ls mosquits de la joventut catòlica, que lo qu' es jo, Deu me valga, 'm

quedo a casa méva: esperant l' hora... Y l' hi juro, a fé de Quico, que un' altra cop ¡vaua 'l mon dolent! ells serán los primers que reberan.

Mossen Mariano procura calmarlo, alegant qu' ell també havia anat a la montanya y havia entrat a Granollers, exposant la pell y per últim l' hi fa notar que 'l papa està pres, y que l' ordre de que a la pelegrinació no hi vajan carlins, potser l' hi han feta dictar los seus mateixos escarcellers.

—Bueno, diu en Quico. Are ja hi venut lo rellotje. Mal per mal vindré a Roma.

—Axís m' agraden.

—Pero ¡cuidado! Jo 'm presentaré al papa y l' hi diré:—Escolti ¿vosté es dels nostres ó no es dels nostres? Si es dels nostres ¡arribal alsém una partida.

—Y si diqués que no?

—Llavors li vento un trabucaso, y que vaji a enganyá a Déu.

P. DEL O.

La caritat cristiana y sobre tot per de-negació no hi ha ningú com los neos.

En Nocedal organisa una pelegrinació per humillar als de la unió catòlica. Aquests sesenten ferits, treballan le sota mà, y a lo millor l' hi prenen a pelegrinació.

Res: una trasiada de bisbe.

La boina humillada per la mitra.

Are no més falta que de una manera ó altra y lo mes aviat possible, la mitra surti humillada per la boina.

Pot ser aixís a copia de humiliacions, tothom durá barret.

La lliga de contribuents de Madrid protesta contra las contribuciones de 'n Camacho.

Totas las ligas de contribuents de las provincias fan dos quartos del mateix.

No hi ha res més molestós que las ligas camas quan apretan.

Vaja, may ho hauria dit. Aquest govern sortirá escanyat de pantorillas.

Una noticia del Liberal:

«Lo jutgat de Béjar instrubeix causa a un capellá per violació de una nena de nou anys.»

Un neó:—Jesús! Afortunadament una flor no fa istiu.

—Vaya una flor que déu ser aquest capellá; no farà istiu; pero fa barbaritats.

L' emperador de Russia està malat.

¡Qui sab!

Potser té alguna malaltia qu' estará en connivencia ab los nihilistas!

A la Academia espanyola de la llengua hi ha una plassa vacant, y com es natural hi ha uns quants literatos que se la disputan.

Echegaray... Martos... etc. etc.

¿Qui se l' endurá? Ja casi está decidit. Los académichs tractan d' elegir a n' en Pidal y Mon.

Bé es cert que com a literato no té res de particular; pero en cambi com a neó...

Ja veurán com es moit capás d' omplir lo diccionari ab tots los termes de sagristia.

¿Qué diu Senyora Academia, que no 's troba bé? Vamos a veure, tregui la llengua.

¡Uf que la té bruta!... Vosté pateix una ultramontanitis aguda.

Prengui uns quants dramas d' Echegaray disolts ab unas quantas gotas d' esperit democrátich, ó sino está perduda.

Ha tornat a reapareixe 'l nostre company en la premsa, lo célebre periódich Gil Blas; y aixó té la gent de bon humor, ni ha envellit, ni ha perdut la frescura y la gracia.

Parlant de la festa de palacio, publica la següent quintilla.

«En la fiesta colosal que dieron el otro dia, hubo un constitucional que en un entusiasmo real saludó al ama de cria.»

No té res d' estrany l' entusiasme y fins lo que sembla y no es una equivocació d' aquest constitucional. No es estrany que saludés lo constitucional a la dida.

Es molt lògich que així ho fes: ell y tots volen no més mamar, guanyarse la vida.

Gambetta en la passada legielatura vá proposar una reforma: la de fer las elecciones per provincias, en lloch de ferlas per districtes. La Cámara vá aprobarla; vá retxassarla 'l Senat y la reforma no vá tirar endavant.

Aquesta reforma signé la bandera de las elecciones: lo pais vá adherirse a n' ella, enviant a la Cámara una majoria, que lo primer que féu, signé colocar a n' en Gambetta al davant del govern. Senyal, donchs, que era partidaria de la reforma electoral.

Però la gent muda, com los aucells.

Los mateixos diputats que nombravan a n' en Gambetta, ab l' idea de que aquest nomenament equivalia a la aprobació de la reforma, despés quan lo ministre la presenta 's negan a acceptarla.

Aixó es una inconsecuencia que no té dibuix. Gambetta surt derrotat y dimiteix.

Però cau ab gloria, y hasta llegir lo seu discurs, per poder dir als diputats:

—No hi fa res: ja tornaréu a bordo a menjar reforma electoral.

No obstant, en mitj de tot, consola l' espectacle que dona la República francesa. Lo cambi ministerial s' ha verificat sense trastorns, sense perturbacions, y sobre tot, sense retrocedir un pas en lo cami de las libertats republicanas.

Los que han pujat, en Freycinet, en Ferry y en Say son bons republicans: anirán, si vostés volen més poch a poch; pero retrocedir, jamay.

Aquí a ém de la República a la Restauració... De la Restauració...

Aixó ja ho veurén, que aquí som molt aficionats a las grans embestidas.

Entre 'ls plans del Sr. Camacho n' hi há un rebaixant lo desquento dels empleats.

Es a dir: mentres als industrials se 'ls puja la quota, als empleats se 'ls puja 'l sou.

Aixís per exemple, 'l Sr. Camacho rebrá un augment de 1500 rals cada mes.

Com a sou d' estira-cordetas es bastant ben pagat.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—En lo poble de Alcoll, baronia de Llinés, lo rector va negarse a donar terra sagrada a un pobre home que va morir sense rebre 'ls sagraments, no per culpa d' ell, sino per que la mort anava molt depressa y no va voler esperar-se. Lo mes bonich es que aquest rector alguns dias avants va cobrar tres missas de aquest mateix subjecte En mans del clero las pessetas passen sempre. Però son pessetas.

Lo corresponsal del Hospital nos parla de las intrigas de un cert cafeté que ha lograt que despedissen de la feyna a dos coristas y al pare de un altre, sols per que 'l coro no va plegarse a las sevas exigencias. Venjansas d' aquesta conformitat son molt petites.

Lo prestidigitador Campins ha fet aquests dias l' admiració del poble de San Feliu de Guixols ab los seus jochs de mans ¡Quin alet per fer unas elecciones! Are 's prepara a recorre alguns altres pobles de la costa y despés vindrá a Barcelona. ¡Ell anés a Madrid y escamotejés las tarifas del Sr. Camacho!

POBRA CRIATURA!

Al bell mitj d' una gran sala, en un bressolet de jonchs, ab una cara molt mustiga jeu un noyet blanc y ros. Es lo nou partit dinástich vingut al mon fa molt poch; l' idoll 'l única esperansa de déu ó dotze senyors. Sembra que ab tot y 'ls cuydados que 's tenen ab l' infantó, creix un xiquet magniscólic y no para de fé 'l bot. Per veure de revifar-lo y alegrarlo poch ó molt, s' han reunit to's los qu' esperan que 'l noy siga grandassot. ¡Quin modo d' espavilarse prodigantli dolsos mots, tocantli la cara escualida y fent li sachs de petons! En Beranger planxa gorras per guarda 'l seu caparro, en Socías fa munyecas y en Sardoal mou lo bressol. Altres personas treballan remenant tots los recones y tothom corra y s' afanya pe 'l pobre noy blanc y ros. Per fi 's presenta un subjecte elegant, afable ayros, ab un bigoti admirable y uns ulls d' ángel bufador. La criatura se 'l mira y fa un gesto negatiu, com si agués dels de la colla 'l hi toqués un ull de poll.

—Hola, Morell tots exclaman,
—Ho a' respon. ¿cóm va 'l noy?
—Malament, diu en Socias;
avny no fa res de bo.
—Y aixó? ¿qué té alguna cosa?
—No sé; semb a qu' está groch
y, ab franquesa. jo me 'l miro
molt debú y molt malot.
—¡Oy! ¡qué desseguit t' alarmas!
Ja se sab que al vení al mon
tot son obstacles y penas;
passarlos es la qüestió.
—Si no miréu d' animarlo
engreixantlo ab forsa arrós,
tal vegada m' equivocó:
pero 'l veig perillar molt.
—¡Aprensions! Aixó es l' atmósfera.
—Més aviat es la estació.
—Qui sab si ho fa que no menja...
—O que mama massa poch.
—Potser las dents ja l' hi surten.
—Potser tindrà 'l sarampió.
—Siga 'l que siga; deixéme'l
que jo m' cu daré de tot.
Seveu tots aquí a la vora,
y escolteu ab atenció
com l' hi faig una cantada
mentres l' hi gronxo l bressol.—
Y en Morell tot campexano,
acostantse al pobre noy,
al compas de las brandadas
l' hi canta aquesta cansó:

¡La non non! Fill, fes noneta
sobre aquest brodat coixí,
que 'l papá es a la voreta
per vetlla 'l teu dols dormí.
¡La non non! Creix ben depressa
perque l temps passa volant,
y ls amichs meus portan pressa
y es precis que t vejan gran.
Tot Espanya está esperantse
per mira lo que farás,
fixant tota sa esperansa
en lo meu ros bordegás.
Poch saps tú lo que t' espera
si els amiables bon minyó;
deixarás sens dupte enerra
als més grans de la nació.
Serás sabi com ton pare,
serás lest com en Sardoal,
y tothom veurá en ta cara
cert urat a general.
Tú faras una amalgama
de lo vell ab lo m' dern,
y t coronarás de fama
fent miracles sent g' bern.
Més per xo es precis que deixis
aquest geni plorané
y que poch a poch t' engreixis,
ó sinó no farém re.
¡La non non! Fill, fes noneta
sobre aquest brodat coixí,
que 'l papá es a la voreta
per vet la 'l teu dols dormí.—

Lo noyet de mica en mica
ha anat incinant lo coll,
y quan la cansó s' acaba
queda inmóvil al bressol.
—¡Quixón! en Morell exclama:
—¡Ja está quiet?—Com una estatua,
—¡Pobre xicot! Sembia mort.
—¡Mort? Ja veurém quan s' hi posi
si n' será de gran y gros;
la cansó l' hi ha fet efecte:
ara deixémlo, que dorm.

C. GUMÀ.

REVISOR

SCENAS de la Bolsa:
—Qué fás Agostí?
—Mira aquí: á horas d' are estich per-
dènt di-set milions.
—¡Aprèta!
—Escolta ¿pots dispossar de sis mi-
lions?
—Francament, tants diners no 'ls tinch.
—Mira que farém un negoci bárbaro: es una jugada
segura: vuit milions per tú y vuit per mi.
—Ja t' hi dit que no 'ls tenia.
Petita pausa.
—Bueno donchs ¿tens una pela que 'm deixis?
—Tú, ¿qué no sabs la noticia?
—¿Quina noticia?
—En Pere ha quebrat deixant un descubert de cent
mil duros.
—Vaja qu' es no tenir entranyas, deixar un descu-
bert al pich del hivern.
—Are s' obra un nou bolsín, en lo local que ocupa-
va l' antich café del Comers.
—¡Ditxòs café! Donchs digas que no hém guanyat res.
—Si: avants s' hi jugava d' amatat, y are s' hi ju-
gará publicament.

Homes hi ha que de una manera ó altra se surten ab
la séva.
Exemple, en Camacho.
Se proposava nivellar los presupuestos, y no podent
lograrlo nivellará als contribuyents.
La nivellació dels enterra-morts, un clot y quatre
pams de terra á sobre.

Un pensament fúnebre:
Prop dels panteons los desmayas, en castellá *llorones*.
Sobre 'l casco dels generals, *llorones*.
¡Terrible analogia!
Sobre aquest casco no hi falta més que una inscrip-
ció:—«Aqui jau una inteligencia que havia sigut libe-
ral.»

A un grech célebre, un séu superior, plé d' ira, ana-
va á pegarli ab lo séu bastó de mando.
Avants de rebre, vá exclamar:—¡Pega; pero escolta!
Lo superior vá escoltar, y 's vá convence de que
anava á fer una barbaritat.

En Camacho també tracta de castigar als pobres con-
tribuyents.
Aquests envian comissions á Madrid: las comissions
compareixen al ministeri de Hisenda, y en Camacho 's
nega á rébrekas.
—¡Sr. Camacho pegui; pero escolti'ns!
Es inútil.

En aquest punt en Camacho se sembla molt al séu
correligionari general Gaminde, llavors del campanar
de Gracia.
Per haver publicat «El Telégrafo» una noticia, vá
agafar al séu director y trobantse aquest en presencia
del general, tractava de donar algunas explicacions.
En Gaminde vá interrómprel bruscamet:
—¡Nada: al pontón!
—Pero...
—Nada, he dicho: es Vd. literato y me convenceria.
En Camacho diu:—Son contribuyents y 'm conven-
cerian.
Y s' ompla las orellas de cotó fluix, per no sentir los
gomechs de las sévas victimas.

Ja ho véu Sr. Rius y Tauter: vosté pot recomenar als
industrials que no cridin, que no mogan xivari, que
s' atingan als procediments legals.
Perfectíssimament. Però en cambi demani al Sr. Ca-
macho que rebí a las comissions, qu' escolti, que 's
tregui 'l cotó fluix de las orellas.

Los demócratas dinástichs encare no fá tres mesos
que son al mon, y ja están dividits.
Hi ha un proverbi que diu: «Divide y vencerás».
Ells l' han adoptat; pero com ab tot, han agafat lo
rave per las fullas.

L' Ateneo barcelonés s' ocupa are com are de la
qüestió del divorci.
Consti que 'l país se divorcia del govern.
A pesar de las bodas de Camacho.

Una frase a propósito de las tarifas industrials:
«Prop de Tarifa hi ha Gibraltar y á dintre de Gibralt-
tar los inglesos. Aixó vol dir que si en Camacho tracta
de cobrar certs auments, haurá de entendre 's ab l'
Inglaterra.»

Y vá de quènto.
Acabava de arribar de l' Habana un fill de un poble
de la costa que ja havia perdut lo catalá. Vá caure mal-
lalt gravement y al cap de alguns dias de vetllarlo, 'ls
individuos de la séva familia ván llogar á dos homes
que 'ls susstituhissen.
Eran d' aquells que 's guanyan la vida vetllant ma-
lalts.
Van colocar una espelma sobre una taula, y á altas
horas de la nit, adonantse 'n l' americano, ab véu
llastimosa no feya més que dir:
—Esa vela... por Jesucristo! Quíten Vdes. esa vela...
Retiren esa vela por la Virgen.
Tota la nit la mateixa cantarella, y 'ls vetlladors
com si no 'l sentissen.

Al endemá demati, la familia al llevarse entra al
quarto del malait.
—¿Qué tal? ¿cóm ha passat la nit?
—¡Ay pobret! Desvariejant sempre... Encare devía
figurarse qu' era á bordo; no ha parlat més que de
velas.

En Navarro Rodrigo dona tés al séus amichs.
Tés y promesas.
Té y te daré.

Lo ministre Sr. Albareda surt tot sovint de cassera.

—Surt á cassar cada dia
lo ministre de Foment;
lo de Hisenda també cassa
¿Saben qué? Contribuyents.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Car-tro-li-na.
- Id. 2.ª—Pun-xa-da.
- CONVERSA.—Manila.
- TERS DE SÍLABAS.—BELL GI CA
GI RO NA
CA NA RI
- GEROGLÍFICH.—Per gros y talós un os.

Han endavinat totas las soluciones los ciudadanos Mira-
nius, Saragata y Pere Batala: 4 Un de Lloret y Habitant
del Ensanche 3 Sa'abregas, Tomás Moro y Un neu de la
Costa; y 1 no més Ti-tit.

XARADAS.

I.
Dihen qu' es hó pel primera
pendre dos al demati;
mes soch franch. lo qu' es per mí
no ho es pas de cap manera.
Lo que a mí m' agrada mes
quan me llevo, deseguida
menjar una tot fregida
ab un tercera al revés
UN TAPÉ Y F. DE T.

II.
De tot fá mon hu-tercera
y diu perque no le tres
que no 'm casi ab dos-primerá
pro 'l qu' es á mí no 'm fá res.
JUAN GARCÍA.

CONVERSA.

—Quan temps ha que no t' havia vist, Ramon!
—Cada senmana baixo á provehir de patatas.
—Ay ay ¿qué vius a fora?
—Si, á fora.
—¿Abont vius?
—Entre tots dos ho havem dit.

BROCHS-LLAM.

TRENCA-CAPS.

NO FA SOL

Formar ab aquestas letras degudament combinadas
lo lom de un rey.

C. R. Y F.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1	2	3	4	5	6	7	8
1	2	3	1	2	3	2	—Un poble de Catalunya.
2	3	4	8	3	5	—Nom d' home.	arturo
3	5	8	3	2	—Un arbre.	roure	barbara
6	2	4	5	—Un menjar.	maló		
3	5	6	—Un licor.	rom			
6	2	—Un membre.	ma				

NEULAS.

GEROGLÍFICH.

MA
SABO BO
LD
IRIE
DAMIÀ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinalas dignas d' insertarse 'ls ciu-
tadans Gil Blas, Pau Sala, Neu de la Costa, T. B. P., Joan de las Can-
timplinas y P. Tururut.
Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch
lo que 'ns envian los ciutadans Blay Tocat, S. G. Miranias, E. Bum-
bum, T. de las Gracaletas, N. Fatjó, Un Indiot, Saran Rodó, Bis-
camps y N. J. P.
Ciutada J. Molas Ballester: L' article es molt diluhit, y en la
poesia hi ha alguna repetició.—Baldomero Escudé Vila: Aceptém
ab gust la seva oferta.—J. Reig y V. Lo qu' es aquesta senmana no
ha fet prou bona feyna.—A. Nono: Insertaréu lo rombo de paraulas
—Castelariata: No recordém haver rebut lo que menciona.—I. B. P.
Roda: La noticia electoral no 'ns sorprén: es un cas que 's repeteix
ab tanta frecuencia que sembla imposible que hi haja encare algu
que 's gastí diners ab las elecciones.—La poesia no 'ns serveix.—
Quirut Quiró: O vosté s' explica malament ó no l' enteném. ¿Es
que l' arcalde vell y 'l nou han renyit ó de que 's tracta?—Dinon de
Maig: Insertaréu la combinació numerica.—J. B. C. Sant Felis de
Guixols.—J. P. Hospitaler, y J. B. Alcol: Quedan complacents.—
Lector de la Campana: Reus Los versos que s' han publicat fins
servint pel carnetollas son molt dolents.—J. Nuet y J. Capmo: Ce-
lebrém infinit que tirin endevant l' idea: las classes obreras bene-
hiran lo seu interés. Per la nostra part agraheim las frases que 'ns
dedican, y reiterém per la idea de fundar un Ateneo Obrer lo nos-
tre decidit, entusiasta y leal apoyo.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.
Barcelona: Imp de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 41 y 22

Aquesta ha sigut molt grossa.
 ¿Ho véus Noceadal ¿ho véus?
 Procura besar, ¿ertis peus
 y t' ventarán una cossa.